

מ"ת 33588/12/13 - מדינת ישראל נגד ג'יהאד סלאמה (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

19 ינואר 2014

מ"ת 33588-12-13 מדינת ישראל נ' סלאמה (עציר)

בפני כב' השופטת תמר בזק-רפפורט

המבקשת מדינת ישראל

נגד

המשיב ג'יהאד סלאמה (עציר)

החלטה

1. כתב האישום שבגינו הוגשה הבקשה למעצר עד תום ההליכים, מייחס למשיב עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה; חבלה בכוונה מחמירה; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; הסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין; הפרת האיסור לנהוג בלי רישיון נהיגה (כתב האישום במקורו מייחס למשיב עבירה של נהיגה בזמן פסילה, אך בכתב האישום המתוקן שהוגש לתיק העיקרי ביום 31.12.13 תוקן עניין זה).

על פי האמור בכתב האישום, ביום 2.12.13 הציבו השוטרים ירון מזרחי ויעיש דהן מחסום לבדיקת כלי רכב בצומת רחובות במעלה אדומים, באמצעות חסימת הכביש על ידי נידת משטרה. אל המחסום התקרב ג'יפ טויוטה (להלן - הרכב), שנגנב חודשיים קודם לכן מבעליו, נהוג בידי המשיב ובו שני נוסעים נוספים. על פי האמור בכתב האישום, הנוסעים שברכב היו שוהים בלתי חוקיים, אך זהותם אינה ידועה למאשימה. כאשר הבחין במחסום, האיץ המשיב את מהירות נסיעתו, עלה עם שני הגלגלים הימניים של הרכב על המדרכה באופן שאיים לדרוס את השוטר מזרחי וסיכן את חייו. השוטר מזרחי קפץ לצד הדרך והשוטר דהן ירה לעבר הרכב, שהמשיך בנסיעתו. בהמשך, כאשר הבחין המשיב בחסימה ביציאה מן העיר, חזר על עקביו, וכאשר התקרב לחסימה נוספת שביצע השוטר מזרחי בדרכו, עלה על אי תנועה בכיכר, תוך שאילץ רכבים מנגד לסטות הצידה על מנת שלא להיפגע. או אז, דלק אחרי הרכב השוטר מזרחי בקטנוע, כשלפניו נוסע השוטר משה משיח בניידת משטרה. המשיב לא עצר את הרכב ונסע במהירות של מעל 100 קמ"ש, כשהוא עוקף רכבים מימין ומשמאל. בהמשך, נתפס במונית שהחלה נסיעתה באזור.

2. הסנגור איננו חולק על כי המעשים המיוחסים למשיב מקימים חזקת מסוכנות, אך לטעמו, עוצמת הראיות לגבי חלק מהאישומים והיעדרן של ראיות מספיקות לגבי אישומים אחרים, מצדיקים את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

3. הראיות לכאורה, שעליהן מציעה המבקשת לבסס את המעצר עד תום ההליכים, הן בראש ובראשונה דבריו של המשיב בהודעתו מיום 2.12.13. בהודעה זו טען המשיב, כי בבוקר התקשר אליו אחד בשם חמאדה, עמו נפגש בעזריה, לשם הגיע חמאדה עם עוד שני בחורים בג'יפ טויוטה. המשיב סיכם עמם, כי יכניס את הרכב למעלה אדומים, תמורת 500 ₪, ובהמשך נהג שם באופן שנהג, משום שהנוסעים כפו זאת עליו. גם בהודעה מיום 9.12.13 מודה המשיב, כי נהג ברכב במעלה אדומים, כשעמו ברכב שלושה נוספים, אך טען כי נאלץ לנהוג בצורה שבה נהג, משום שחשש מאלו שנסעו עמו, כיוון שלאחד מהם היה, לטענתו, נשק ביד. גם בהודעה מיום 8.12.13 ציין המשיב, כי תחילת הדבר בפנייתו של אדם בשם חמאדה, שביקש ממנו להכניס למעלה אדומים רכב, שבו ייסעו חמאדה ואחרים, תמורת

500 נ"ל (שורות 87-88). המשיב ציין, כי הכיר את חמאדה ברמאללה (שורה 50 להודעה מיום 2.12.13). באותה הודעה אף ציין, כי ידע שחמאדה הוא תושב שטחים, ובמענה לשאלה האם ידע שאין לחמאדה אישור, השיב "יודע, אבל אני לא יודע שהוא עובר לירושלים. אבל חשבתי שיש לו אישור" (שורה 130 שם). בהמשך ציין, כי לא ראה אישור של חמאדה לשהיה בארץ (שורה 166 שם; כן ראה הודעה מיום 3.12.13 שורה 127). המשיב גם ציין, כי ידע שמדובר בשוטרים שהיו בדרכו במחסום (שורה 231 שם).

הודעות השוטרים מזרחי, דהן ומשיח, המתארים במספר הודעות את המתואר בכתב האישום, מצויות אף הן לפני.

4. הסנגור טען, כי אין ליתן אמון בהודעות השוטרים, אשר מסרו מספר גרסאות שאינן קוהרנטיות ואינן עולות בקנה אחד זו עם זו. בסופו של דבר, נגבו משלושתם הודעות ביום 10.12.13, במועד סמוך לארוע שאיפשר תיאום עדויות, לטענתו. בהקשר זה, למשל, טוען הוא, כי בדו"ח פעולה שרשם השוטר ירון מזרחי ביום האירוע, לא תואר ניסיון דריסה במחסום הראשון, אשר נזכר לראשונה רק בהודעתו של מזרחי מיום 5.12.13. בדו"ח הפעולה תואר ניסיון דריסה במחסום השני, שאיננו מופיע בכתב האישום, אך מופיע בהודעה מיום 5.12.13, ולא בהודעה מיום 10.12.13.

5. חרף טענות הסנגור סבורני, כי יש בחומר הראיות די והותר ראיות לכאורה לנהיגה מסוכנת שביצע המשיב, במתווה המתואר בכתב האישום, העולה כדי סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. המשיב לא כפר בכך כי הוא זה אשר נהג ברכב, ואף הודה כי היה מודע לכך ששוטרים הם שעמדו בדרכו. קיימות ראיות לכאורה לכך שנהג בפראות ובאופן מסוכן על מנת להתחמק מהם, ולמעשה, במידה רבה, המשיב אף מודה בכך.

ההבדלים הנטענים בין גרסאותיהם השונות של השוטרים אינם בבחינת סתירות ישירות, אלא דברים שמצאו ביטויים בהודעות מסוימות, ובדו"חות והודעות אחרות - לא. בשעה שייחקרו השוטרים בחקירה נגדית, במסגרת שמיעת התיק העיקרי, ניתן יהיה להפנות אליהם שאלות בדבר דברים שנאמרו, ושלא נאמרו. הטענה בדבר הבדלי גרסאות איננה שוללת את קיומן של ראיות לכאורה, שכן הנטען בכתב האישום מופיע בהודעות השוטרים, ואף יש לו אחיזה של ממש בהודעות המשיב עצמו. הסברים שונים יכולים להינתן לדגש שניתן בהודעה או בדו"ח כזה או אחר לרכיב מסוים באירוע. לא מצאתי כי השוני בגרסאות עולה כדי כרסום ראייתי רציני בביסוס הנדרש לנטען בכתב האישום, בשלב זה.

6. טענה נוספת שהועלתה על-ידי הסניגור היא כי אין בסיס ראייתי, ולו לכאורה, להסעתו של תושב זר השוהה שלא כדיון. כאמור, המשיב עצמו ציין כי אחד מהנוסעים, חמאדה, היה תושב שטחים, אשר לא הציג בפניו אישור שהייה בישראל. בהודעה מיום 9.12.13 אמר, כי נתפס "עם חשודים או שב"חים". אכן, זהות הנוסעים ברכב איננה ידועה, כך שלא קיימת ראיה ישירה למעמד החוקי בארץ, אולם נראה כי לצורך קביעה כי קיימת ראיה לכאורה, די בדברים שאמר המשיב עצמו, כי מדובר בתושב שטחים וכי לא ביקש ולא הוצג לפניו אישור שהייה בישראל, ואף אישר במקום אחד כי ידע שאין לו רישיון. בהקשר זה תוזכר הוראת סעיף 12א(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, על פיה משעה שאדם הסיע תושב זר והוכחה מודעותו לכך, הנטל עליו להוכיח כי היו בידיו מסמכים שלפיהם התושב הזר נכנס ושהה בישראל כדיון.

7. גם הטענה כי אין בסיס ראייתי לגרימת חבלה בנסיבות מחמירות, שכן אין תעודה רפואית המוכיחה את החבלה, אינה מועילה למשיב. זאת, כיוון שבהתאם להוראת סעיף 329א(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, המיוחס למשיב בכתב האישום, די בניסיון לפגוע באדם באמצעי פוגעני כדי להקים עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, והחבלה עצמה איננה מיסודות העבירה.

8. אשר לטענת הסנגור בדבר פגיעת בזכות ליעוץ - אף טענה זו, ככלל, אין מקומה בשלב של בקשה למעצר

עד תום ההליכים. מכל מקום, על פי האמור בשורות 11-1 להודעה הראשונה מיום 2.12.13, התאפשר ייעוץ עם עו"ד.

9. טענת המשיב כי נהג באופן בו נהג, משום שנוסעי הרכב כפו זאת עליו תוך איומים ומכות, איננה בבחינת טענת הגנה. אין בה כדי לגרוע מהראיות לכאורה הקיימות בתיק, ומקומה בשעה שיתברר התיק לגופו.
10. על יסוד דברים אלה מוצאת אני אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה למיוחס למבקש בכתב האישום המתוקן.
11. אחר שהוצגו לפני טענות הצדדים בדיון מיום 19.12.13, צוין כי המשיב הוא אדם נורמטיבי, ככלל, סטודנט לכימיה בשנה הרביעית ללימודיו, שעומד להינשא. בהמשך לכך הוזמן תסקיר שירות המבחן. בתסקיר נזכר, כי ביום 9.9.13 הוטל על המשיב של"צ בהיקף של 160 שעות, אחר שהואשם בהחזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה. צוין, כי ההליכים המשטרתיים והמשפטיים המתנהלים נגד המשיב, אינם מהווים עבורו גורם מרתיע, בשל לחץ משפחתי וכלכלי בו נתונים הוא ומשפחתו, וקיים סיכון גבוה להישנות התנהגות פוגענית. עוד נאמר בתסקיר, כי המפקחים שהוצעו אינם מתאימים לתפקידם. להורים התנהלות מגוננת ומצמצמת (לאב גם אין רישיון שהייה בישראל). אשת אחי אביו, המתגוררת בסמיכות לבית המשפחה, הוערכה כמי שלא תוכל להוות גורם סמכותי ומציב גבולות ברורים למשיב. כמו כן צוין, כי אחיו של המשיב איננו מפקח מתאים, על שום גילו הצעיר (20), ואחר שהוא מבצע כיום עבודות שירות למשך 5 חודשים בגין הסעת שוהים בלתי חוקיים.
12. הסנגור טען כי התסקיר פגום, משום שבחן שני מפקחים שלא הוצעו בידיו (האב והאח), וכן כי חלה טעות בקביעה כי אשת אחי האב מתגוררת בסמוך, אחר שהם מתגוררים באותו בית ממש. עוד נטען, כי שירות המבחן, שעשה תסקיר ביום 12.1.14, לא היה מודע לתיקון כתב האישום כפי שנעשה ביום 31.12.13.
13. אינני סבורה כי יש באמור כדי לפגום בתסקיר ולהצדיק פנייה חוזרת לשירות המבחן, כמוצע בידי הסנגור.
- אשר למפקחים שנטען כי לא הוצעו בידי הסנגור אך נבחנו - הדעת נותנת, כי אם נבחנו המפקחים, הרי שמאן דהוא הזכיר את שמם בפני שירות המבחן, אף אם לא היה זה הסנגור, שכן שירות המבחן איננו בוחן מפקחים שלא הוצעו ואיננו מציע מפקחים מיוזמתו. כך או אחרת, בחינת מפקחים נוספים, אין בה כדי לפגוע בתסקיר ובמשיב, והיה בה רק כדי להוסיף ולהיטיב עם המשיב, אילו נמצאו מפקחים מתאימים.
- גם מודעות שירות המבחן לתיקון כתב האישום אינה מעלה ואינה מורידה. זאת, כיוון שכתב האישום תוקן על דרך הוספת עדי תביעה, דבר שברור שאין בו כדי להשפיע על חוות דעת של שירות המבחן. בנוסף תוקן כתב האישום, כך שתחת אישום בנהיגה בפסילה, מואשם המשיב בהפרת האיסור לנהוג בלי רישיון נהיגה. בשים לב למכלול המיוחס למשיב בכתב האישום, הרי שנהיגה בזמן פסילה נראית משנית בחומר בהיגה ניכרת, אל מול המעשים החמורים פי כמה המיוחסים למשיב בכתב האישום. מעיון בתסקיר, לא התרשמתי כי האישום בדבר נהיגה בזמן פסילה השפיע על תוצאת התסקיר. בשים לב לאמור בתסקיר, אין כל סיבה להעריך כי תוצאת התסקיר תשתנה, אם יודע לשירות המבחן תיקון כתב האישום. נראה, כי כך גם סבר הסנגור, שכן התסקיר ניתן ביום 12.1.14, וב"כ המשיב היה מודע לכתב האישום המתוקן עוד ביום 2.1.14. העובדה שלא נשמעה מפיו כל טענה כי התיקון בכתב האישום, כפי שנעשה, מחייב את יידוע שירות המבחן, או פנייה אל שירות המבחן בעניין, מהווה אינדיקציה לכך שהוא עצמו לא סבר כי האופן בו תוקן כתב האישום, הוא אירוע שקיימת חשיבות לדווח אודותיו לשירות המבחן.
14. סוף דבר: אחר שמצאתי כי מתקיימות ראיות לכאורה, בהתחשב בכך ששירות המבחן לא המליץ על חלופת מעצר, ובהינתן הערכתו אודות סיכון גבוה להישנות התנהגות פוגענית, מורה אני על מעצרו של המשיב עד לתום

ההליכים המשפטיים נגדו.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ד, 19 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.